

Μεταφρασμένο απόσπασμα

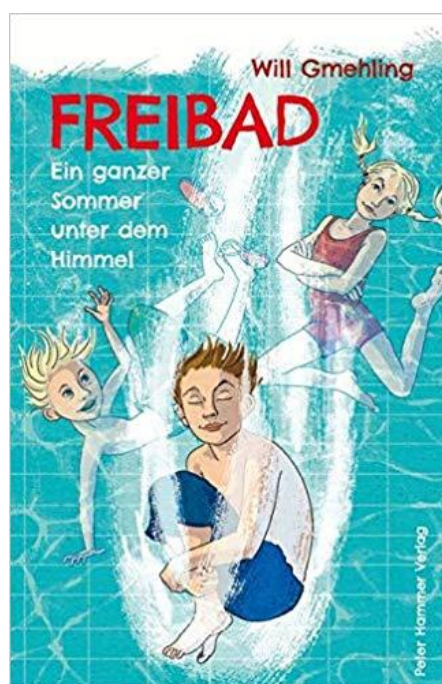
Will Gmehling
Freibad. Ein ganzer Sommer unter dem Himmel

Peter Hammer Verlag, Wuppertal 2019
ISBN 978-3-779-50608-9

σελ. 5-20

Will Gmehling
Καλοκαίρι στην πισίνα

Μετάφραση: Πελαγία Τσινάρη
Επιμέλεια: Αλέξανδρος Κυπριώτης

1

Ήμασταν στο κολυμβητήριο και στεκόμασταν όρθιοι στην πισίνα για όσους δεν ξέρουν να κολυμπάνε, η Κατίγκα, ο Ρόμπι κι εγώ. Ο Ρόμπι ήθελε να μάθει να κολυμπάει κανονικά, και του δείχναμε πώς γίνεται. Όμως, κατάπινε συνέχεια νερό κι άρχισε να βήχει σαν τρελός. Η Κατίγκα τον χτύπησε στην πλάτη, κι αυτό τον βοήθησε. Ο Ρόμπι δεν το έβαλε κάτω. Του εξηγήσαμε τι έπρεπε να κάνει με τα πόδια του, αλλά εκείνος τα τίναζε πέρα δώθε σαν άρρωστο σκυλί. Είχε βέβαια ήδη τον υπόκαμπο, αλλά παρ' όλ' αυτά πολλές φορές φοβόταν να είναι μόνος του μες στο νερό.

Δίπλα στην πισίνα υπήρχαν ξαπλώστρες για ξεκούραση. Σε μια από αυτές ήταν ξαπλωμένη μια γυναίκα μ' ένα μικρό παιδί και ξεφύλλιζε ένα περιοδικό. Το μικρό φορούσε μια πάνα, τίποτ' άλλο. Μάλλον βαριόταν, εν πάση περιπτώσει άρχισε να γκρινιάζει. Η γυναίκα, όμως, συνέχισε να κοιτάζει το περιοδικό της.

Κάποια στιγμή χτύπησε το κινητό της, και το σήκωσε. Αμέσως άρχισε να μιλάει, τόσο δυνατά που όλοι άκουγαν τι έλεγε. Στην αρχή γέλαγε. Μετά όμως έδειξε να εκνευρίζεται. Το παιδί κατέβηκε από την ξαπλώστρα μπουσουλώντας και άρχισε να περπατάει προς το νερό. Η γυναίκα φώναζε τώρα στο κινητό της: «Κάτι τρέχει με σένα κι αυτή την ηλίθια τη Μόνα, αφού το 'χω καταλάβει!» Ήταν τόσο θυμωμένη, που δεν καταλάβαινε τίποτ' άλλο, όπως, ότι το παιδί της, για παράδειγμα, πήγαινε γραμμή για την πισίνα. Εμείς σκεφτήκαμε ότι εντάξει, θα ξέρει τι κάνει, και συνεχίσαμε ν' ασχολούμαστε με τον Ρόμπι.

Τότε ακούστηκε ξαφνικά ένα ΠΛΑΤΣ, και πετάχτηκαν νερά. Γυρίσαμε, και να το παιδάκι μες στο νερό και να τινάζει τα χέρια και τα πόδια του, σαν τον Ρόμπι, και να καταπίνει νερό και να γουρλώνει τα μάτια του πολύ περίεργα. Κοιτάξαμε προς τη γυναίκα στην ξαπλώστρα. Ήταν εντελώς απορροφημένη και συνέχιζε να μιλάει στο τηλέφωνο σαν παλαβή και δεν καταλάβαινε τίποτα. Ο επόπτης της πισίνας ήταν εντελώς άχρηστος: Καθόταν μες στο γυάλινο κουβούκλιό του και είχε το βλέμμα του καρφωμένο στον υπολογιστή του.

Η Κατίγκα κι εγώ δεν διστάσαμε για πολύ, κολυμπήσαμε ως την άκρη της πισίνας, όπου στο μεταξύ το μικρό είχε βουλιάξει, μόνο τα μαλλιά του φαίνονταν. Εγώ βούτηξα, το άρπαξα απ' τα μπράτσα και το τράβηξα επάνω, ήταν πολύ εύκολο. Όταν το μικρό είχε πια το κεφάλι του έξω απ' το νερό, ήταν στην αρχή εντελώς βουβό, κι εμείς σκεφτήκαμε, μακάρι να μην έχει πεθάνει. Μετά όμως άρχισε να τσιρίζει κι έγινε κατακόκκινο.

Τότε πια πρόσεξε η γυναίκα ότι το παιδί της έλειπε. Της κάναμε νοήματα και της δείχναμε το μικρό. Η γυναίκα έβγαλε μια κραυγή. Πέταξε το κινητό της κι έτρεξε προς την

πισίνα, έκλεισε τη μύτη της και πήδησε μες στο νερό. Μου άρπαξε το μικρό απ' τα χέρια κι άρχισε να κλαίει. Ύστερα έβαλε τις φωνές σ' εμάς, αυτό κι αν ήταν απαίσιο.

Στο τέλος, ήρθε κι ο επόπτης τρέχοντας, κι εμείς του εξηγήσαμε τι είχε συμβεί. Εκείνος κάλεσε το ασθενοφόρο, γιατί μπορεί το μικρό να είχε καταπιεί πολύ νερό και να πάθαινε καμιά εγκεφαλική βλάβη. Ευτυχώς όμως, όλα ήταν εντάξει, κι η γυναίκα ηρέμησε και μας είπε δέκα χιλιάδες φορές ευχαριστώ, και ήρθε και κάποιος απ' την εφημερίδα κι έβγαλε φωτογραφίες εμάς και το παιδάκι με την πάνα του.

Γίναμε διάσημοι με τη μία, στο σχολείο μάς κοίταζαν όλοι καλά καλά κι ήταν περήφανοι για μας, αν και κατά τα άλλα κανέναν σχεδόν δεν μας συμπαθούσε.

Λίγες μέρες αργότερα ήρθε ο διευθυντής του κολυμβητηρίου στο σπίτι μας, έσφιξε σε καθέναν χωριστά το χέρι και μας έπλεξε το εγκώμιο. Εμείς σκεφτήκαμε, εντάξει, φτάνει πια, υπερβολές.

«Και προκειμένου να σας ευχαριστήσουμε εσάς τους τρεις» είπε ο άντρας, «επιτρέψτε μας να σας δώσουμε αυτή την κάρτα ελευθέρως».

Στην αρχή δεν καταλάβαμε.

«Μπορείτε να πηγαίνετε όλο το καλοκαίρι δωρεάν στην ανοιχτή πισίνα. Όποτε θέλετε!»

Εμείς φυσικά άλλο που δεν θέλαμε.

Ήταν ήδη τέλη Απριλίου. Στις 15 Μαΐου άνοιξαν.

2

Όλοι έλεγαν πως είμαστε ήρωες. Δεν ήμασταν, όμως. Απλά έτυχε να βρισκόμαστε κοντά.

Αυτά τα είπα απλά περιληπτικά, για να καταλάβεις πώς έγινε κι από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα κάθε μέρα την περνούσαμε στην ανοιχτή πισίνα. Κάθε μια μέρα κανονικά. Όλο το καλοκαίρι. Από τις 15 Μαΐου ως τις 15 Σεπτεμβρίου. Πάνω από εκατό μέρες δηλαδή. Ακόμη κι όταν έβρεχε.

Διαφορετικά εμείς δεν θα είχαμε καμία πιθανότητα, οι γονείς μας, εννοώ. Απλά δεν υπήρχαν ποτέ αρκετά χρήματα για διακοπές κάπου αλλού και τέτοια. Κι ο Ρόμπι έπρεπε να μπαίνει στο νερό.

3

Τον Ρόμπι κανονικά τον λένε Ρόμπερτ. Εμένα με λένε Άλφρεντ, αλλά όλοι με φωνάζουν Αλφ, κάτι που για πολύ καιρό με νευρίαζε. Τώρα όχι πια. Τώρα το βρίσκω μια χαρά.

Την Κατίνκα απλά τη λένε Κατίνκα.

Είμαστε οι Μπουκόβσκι από την πολυκατοικία πίσω απ' τις γραμμές του τρένου. Εγώ είμαι δέκα χρονών, η Κατίνκα οχτώ κι ο Ρόμπι εφτά. Η μαμά δουλεύει στον φούρνο του σιδηροδρομικού σταθμού. Ο μπαμπάς είναι οδηγός ταξί.

Μένουμε στην οδό Γκέοργκ Έλζερ. Έχουμε τρία δωμάτια. Το σαλόνι, την κρεβατοκάμαρα της μαμάς και του μπαμπά και το δωμάτιό μας. Επίσης μια κουζίνα κι ένα μπάνιο. Μπαλκόνι δεν έχουμε.

Τι να το κάνεις όμως το μπαλκόνι, όταν μπορείς να περάσεις όλο το καλοκαίρι στην ανοιχτή πισίνα, συνέχεια στο ύπαιθρο;

Όπου υπάρχει ένας βατήρας δέκα μέτρων.

Και δίπλα στο γήπεδο του βόλεϊ ένα κυλικείο, όπου έχουν ό,τι χρειάζεσαι. Άμα έχεις χρήματα.

Η ανοιχτή πισίνα μας.

Όπου μπορείς κιόλας να βγεις λίγο παραέξω και να παρακολουθήσεις μια ομάδα της Μπουντεσλίγκα να προπονείται στο γήπεδο που βρίσκεται δίπλα ακριβώς.

Κι όπου σκέφτεσαι ότι ένα τέτοιο καλοκαίρι δεν θα τελειώσει ποτέ.

4

Στις 15 Μαΐου έκανε πολύ καλό καιρό. Πριν καλά καλά τελειώσει το σχολείο, πήγαμε να πάρουμε τον Ρόμπι από τη φύλαξη. Καθόταν θυμωμένος στη γωνία όταν φτάσαμε. Κάποιος του είχε πάρει το αγαπημένο του αυτοκινητάκι, ένα αγόρι που ήταν πολύ πιο δυνατό από εκείνον. Η Κατίνκα πήγε να χιμήξει κατευθείαν στο αγόρι, αλλά εγώ δεν το βρήκα καλή ιδέα, όχι εκείνη τη στιγμή. Αφού θέλαμε να πάμε στην πισίνα. Έτσι, η Κατίνκα έδειξε απλά τη γροθιά της στο αγόρι. Το αγόρι χαμογέλασε κοροϊδευτικά. Ήταν κιόλας οχτώ χρονών και δεν φοβόταν την αδελφή μου.

Δεν είχαμε λεφτά για το λεωφορείο, οπότε κάναμε όλο τον δρόμο με τα πόδια. Θα έπρεπε να το συνηθίσουμε τώρα αυτό, γιατί ούτε και την επόμενη μέρα θα είχαμε λεφτά. Ούτε και τη μεθεπόμενη.

Περάσαμε πάνω από το ποτάμι και φτάσαμε στη συνοικία με τις πολλές μπιραρίες. Οι άνθρωποι κάθονταν έξω κι έπιναν ό,τι ποτό μπορεί να βάλει ο νους σου. Καθώς περνούσαμε έξω από μια καφετέρια, ο Ρόμπι έδειξε έναν άντρα μ' ένα μπουκάλι αναψυκτικό μπροστά του. «Θέλω κι εγώ» είπε ο Ρόμπι.

«Δεν γίνεται», είπα εγώ. «Είναι πολύ ακριβό».

Η μαμά μάς είχε δώσει τρία ευρώ κι έπρεπε να φτάσουν για όλους μας.

Ο Ρόμπι έκανε μια γκριμάτσα ότι θύμωσε, και προχωρήσαμε.

Περάσαμε μπροστά από ένα σωρό ανθρώπους που έτρωγαν γλυκό ή παγωτό, κι εγώ το πήρα απόφαση, να μην ξαναπεράσουμε από εκείνη τη συνοικία. Όχι με τόσο λίγα λεφτά στην τσέπη. Όχι με τον Ρόμπι απ' το χέρι.

Ύστερα διασχίσαμε έναν φαρδύ δρόμο. Και τότε το είδαμε: το στάδιο. Πίσω του ήταν η ανοιχτή πισίνα.

Ο Ρόμπι άφησε το χέρι μου κι άρχισε να τρέχει. Η Κατίνκα έτρεξε ξοπίσω του. Εγώ έβαλα τα γέλια.

Στην είσοδο δείξαμε τις κάρτες ελευθέρως. Η γυναίκα στο ταμείο μάς κοίταξε όλο δυσπιστία και ρώτησε έναν συνάδελφό της. Τηλεφώνησαν σε κάποιον, πιθανότατα στον διευθυντή του κολυμβητηρίου.

Όταν διαπιστώθηκε ότι όλα ήταν εντάξει, μας άφησαν να μπούμε.

Είχαμε ξαναπάει εκεί, μαζί με τους γονείς μας. Μπαίνοντας υπάρχει πρώτα μια μεγάλη έκταση με γρασίδι. Πίσω της είναι οι πισίνες. Μία για τα πολύ μικρά παιδιά, μετά η πισίνα με τις τσουλήθρες για όσους δεν ξέρουν να κολυμπάνε. Δίπλα της είναι η πισίνα με τον βατήρα. Και πίσω της είναι οι διαδρομές των 50 μέτρων.

Είχε λιακάδα – κι είχα σκεφτεί ότι θα είχε σίγουρα πολύ κόσμο. Όμως δεν ήταν έτσι. Και σύντομα κατάλαβα γιατί.

Ψάξαμε ένα μέρος για την κουβέρτα μας και φορέσαμε τα μαγιό μας. Ύστερα τρέξαμε στην πισίνα με τις τσουλήθρες και πέσαμε κατευθείαν στο νερό. Ήταν μπούζι.

Στο κολυμβητήριο το νερό είναι πάντα ευχάριστα ζεστό, ειδικά στην πισίνα για όσους δεν ξέρουν να κολυμπάνε. Εκεί όχι. Εκεί ήταν λες κι είχε ρίξει παγάκια κάποιος, τουλάχιστον δέκα τόνους. Η Κατίγκα ξαναβγήκε αμέσως τρέχοντας, το ίδιο κι εγώ. Ο Ρόμπι όμως έμεινε μες στο νερό και χαιρόταν. Δεν τον αφήσαμε στιγμή από τα μάτια μας. Το κρύο δεν τον πείραζε καθόλου, τσαλαβουτούσε στο νερό και ήταν πανευτυχής.

Τότε ήρθε ένας επόπτης και στάθηκε σαν μπάστακας δίπλα μας. Είχε μια χοντρή κοιλιά, λες κι είχε καταπιεί καμιά τεράστια μπάλα. Επιπλέον είχε μια τεράστια μουστάκα κι έμοιαζε με θαλάσσιο ελέφαντα. Μόνο οι χαυλιόδοντες του έλειπαν.

«Το νερό είναι παγωμένο», του είπε η Κατίγκα. «Μεγάλη χαζομάρα».

«Τα παράπονά σου στον δήμο», είπε εκείνος. «Οι πισίνες εδώ δεν είναι θερμαινόμενες».

«Γιατί;» ρώτησε η Κατίγκα.

«Για οικονομία», μούγκρισε εκείνος. «Εσείς είστε αυτοί με τα κουπόνια, έτσι; Με ενημέρωσε ο συνάδελφος από το κολυμβητήριο. Πού είναι αλήθεια οι γονείς σας;»

«Στη δουλειά».

«Προσέχετε τον μικρό. Θα μείνετε μαζί του στον χώρο για όσους δεν ξέρουν να κολυμπάνε, καταλάβετε; Θα σας βλέπω».

«Φυσικά», είπα εγώ. «Άλλωστε εγώ έχω πάρει ήδη το αργυρό αστέρι κι η αδελφή μου το χάλκινο».

Δεν τον εντυπωσίασε αυτό. Το έπαιζε σκληρός και κοίταζε κάπου αλλού. Τελικά μάς παράτησε εκεί και πήγε να πιει καφέ με τους συναδέλφους του.

Ο Ρόμπι μάς έκανε νόημα να μπούμε κι εμείς στο νερό. Έδειχνε τόσο χαρούμενος μέσα στη μεγάλη πισίνα, όπου δεν ήταν κανένας άλλος. Αλλά και λιγάκι μόνος του. Χτυπούσε με τα χέρια του το νερό και φώναζε τα ονόματά μας.

«Εντάξει», είπε η Κατίγκα. «Πάμε να μπούμε».

6

Όταν έχεις μείνει πια για λίγο μες στο κρύο νερό, το συνηθίζεις. Το βασικό είναι να κινείσαι. Μετά δεν νιώθεις καθόλου πια πόσο κρύο είναι. Παίξαμε τα πάντα, για παράδειγμα «καρχαρία». Κολυμπούσαμε γύρω από τον Ρόμπι, τον αρπάζαμε και τον δαγκώναμε. Του άρεσε πολύ.

Δεν είναι αλήθεια πως ο Ρόμπι είναι ανάπηρος ή καθυστερημένος. Είναι απλά διαφορετικός. Όταν ζωγραφίζει, είναι λες και τη ζωγραφιά την έκανε κάνα μωρό, ή κάνας εξωγήινος. Απλά κάτι πολύχρωμες μουντζούρες. Και δεν μιλάει και πολύ, παρά προτιμάει να δείχνει πράγματα. Η μαμά κι ο μπαμπάς τον πήγαν στον γιατρό. Πολλές φορές. Αλλά εκείνος λέει ότι όλα είναι εντάξει.

Ο Ρόμπι θυμώνει γρήγορα καμιά φορά. Ή μπήγει ξαφνικά τα κλάματα, μόνο και μόνο επειδή κάποιος πατάει ένα μυρμήγκι ή χύνει το κακάο του. Έτσι είναι, πολύ απλά, ο Ρόμπι Μπουκόβσκι. Κάποια στιγμή μελανιάσαμε κι έπρεπε να βγούμε επειγόντως από την πισίνα και να καθίσουμε στον ήλιο. Ο Ρόμπι δεν ήθελε, αλλά τον τραβήξαμε έξω με το ζόρι. Επειδή δεν είναι πολύ δυνατός, δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί.

Σκουπιστήκαμε και ξαπλώσαμε στην κουβέρτα. Δεν είχαμε ξαπλώσει καλά καλά, κι αρχίσαμε να πεινάμε. Δεν είχαμε όμως τίποτα μαζί μας.

«Ωραίες θα 'ταν τώρα οι τηγανιτές πατάτες», είπε η Κατίγκα.

«Μμμ», έκανε ο Ρόμπι. «μούρλια!»

Στο κυλικείο είχε. Μια μικρή μερίδα έκανε 1,5 ευρώ. Παραγγείλαμε δύο.

«Βάλε όμως πολλές», είπε η Κατίγκα στον άνθρωπο πίσω απ' τον πάγκο. «Είμαστε τρεις, όπως βλέπεις. Και πεινάμε σαν λύκοι».

Ο άντρας χαμογέλασε και ρώτησε αν θέλουμε να βάλει κέτσαπ ή μαγιονέζα.

«Κι απ' τα δύο», είπε η Κατίγκα. «Και μπόλικο!».

Έριξε όντως πάρα πολύ κι έβαλε τις δύο μερίδες σ' έναν μικρό δίσκο. Είχε όμως και πολλά άλλα νόστιμα πράγματα, αναψυκτικά, ζελεδάκια, παγωτό. Ο Ρόμπι τα έδειξε με το δάχτυλο και γύρισε τα μάτια του.

«Ξέχνα το», είπα εγώ. «Τα τρία ευρώ μας έφυγαν».

Την ώρα που πηγαίναμε να φύγουμε, μπήκε ένα κορίτσι, εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Είχε μακριά καστανά μαλλιά. Φορούσε ένα άσπρο κοντομάνικο κι ένα άσπρο παντελόνι. Μπήκε και με τύφλωσε σαν ήλιος.

Ο δίσκος μου 'πεσε απ' το χέρι, κι οι πατάτες προσγειώθηκαν στο σιχαμερό, βρεγμένο δάπεδο.

«Έλεος!» φώναξε η Κατίγκα. «Ηλίθιε!»

Ο Ρόμπι άρχισε να κλαίει και ξεκίνησε να τρώει τις πατάτες από κάτω.

«Όχι, αφήστε τες!» μας φώναξε ο άντρας απ' τον πάγκο. «Θα σας βάλω άλλες».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Κατίνκα. «Θα το κάνεις;»
«Ναι», είπε εκείνος. «Είναι τα γενέθλιά μου σήμερα!»
«Ω! Σου έκαναν ωραία δώρα;»
«Μπα», απάντησε ο άντρας.
«Γιατί έτσι;»
«Γιατί... δεν υπάρχει κανένας να μου κάνει δώρο...»
«Και τα πόσα έκλεισες;»
«Τα 49».

«Ποπό, εσύ είσαι πιο γέρος κι από τον μπαμπά μας!» φώναξε η Κατίνκα. «Υπέργηρος δηλαδή!»

«Ναι», έκανε ο άντρας και μας έδωσε τις άλλες πατάτες. Δύο μερίδες!
«Ευχαριστούμε», είπαμε η Κατίνκα κι εγώ. Ο Ρόμπι απλά τον κοίταξε.

Γυρίσαμε στην κουβέρτα μας και φάγαμε. Όταν τελειώσαμε, κάναμε ηλιοθεραπεία. Ύστερα προσπαθήσαμε πάλι να μάθουμε στον Ρόμπι να κολυμπάει. Όμως αυτός δεν έλεγε να καταλάβει.

Πήγαμε μαζί του στη μικρή τσουλήθρα. Έκανε τσουλήθρα σίγουρα πενήντα φορές, κι ύστερα ήτανε τέζα.

«Αύριο θα πάμε στη μεγάλη», είπα εγώ.

Ο Ρόμπι γέλασε.

«Εσύ, όμως, όχι», του είπε η Κατίνκα. «Επειδή είναι δηλαδή για πάνω από οχτώ».

Έδειχνε έτοιμος να μπήξει τα κλάματα.

Μετά καθίσαμε λιγάκι ακόμη στον ήλιο.

Στις έξι και μισή φορέσαμε πάλι τα ρούχα μας και πήγαμε να φύγουμε, γιατί στις εφτά έπρεπε να 'μαστε σπίτι.

Στο γρασίδι είχαν βγει μαργαρίτες, πάρα πολλές μαργαρίτες – κι ο Ρόμπι τις έδειχνε.

«Σωστά», είπε η Κατίνκα και μάζεψε ένα μπουκετάκι. Εγώ νόμιζα ότι ήθελε να τις πάει στη μαμά, αλλά εκείνη κατευθύνθηκε προς το κυλικείο. Εμείς από πίσω της.

«*Happy birthday to you, happy birthday to you*», τραγουδούσε, όταν μπήκαμε εμείς. Τραγουδούσε δυνατά και γιορταστικά κι έδωσε στον άνθρωπο με τις τηγανιτές πατάτες το μπουκετάκι με τις μαργαρίτες.

«Κοίτα να περάσεις όμορφα στα γενέθλιά σου σήμερα», του είπε. «Και βρες μια γυναίκα. Θα σου κάνει δώρα εκείνη μετά».

«Θα... θα προσπαθήσω» είπε ο άντρας και ξεροκατάπие. «Ευχαριστώ!»

Ήμασταν ήδη στην έξοδο όταν εμφανίστηκε πάλι ξαφνικά το όμορφο κορίτσι. Στεκόταν στο ταμείο και κουβέντιαζε μ' έναν απ' τους επόπτες. Όταν περάσαμε από δίπλα της, εκείνη ούτε που γύρισε να μας κοιτάξει.

Περπατούσαμε δίπλα στο ποτάμι και κοιτάζαμε τους πολλούς ανθρώπους που έπαιζαν ποδόσφαιρο στο γρασίδι ή έψηναν. Μύριζε νόστιμα ψητά λουκάνικα, κι αρχίσαμε να πεινάμε. Είχαμε πολύ δρόμο ακόμη μπροστά μας, μέχρι τη γέφυρα και μετά μέσ' απ' το προάστιο. Μπορούσαμε βέβαια να είχαμε πάει με τα ποδήλατά μας, αλλά δεν γινόταν, λόγω του Ρόμπι. Γιατί έκανε ποδήλατο σαν μεθυσμένος, συνέχεια με ζικ ζακ. Και κάθε λίγο και λιγάκι σταματούσε, για να σκεφτεί ή να κοιτάξει κάτι. «Είναι πολύ επικίνδυνο μες στην κίνηση», είχε πει ο μπαμπάς. Έτσι ήμασταν αναγκασμένοι να πηγαίνουμε με τα πόδια. Από τη μια τσίκνα στην άλλη.

Μιλήσαμε για τα πάντα. Η Κατίνκα μάς είπε για ένα κορίτσι απ' την τάξη της, που το λέγανε Κλάρα. Το ένα πόδι της Κλάρας ήταν πιο κοντό απ' τ' άλλο και κούτσαινε. Εκτός απ' αυτό, τραύλιζε και δεν έβλεπε καλά. Υπήρχαν και κάνα δυο άλλα πράγματα που δεν πήγαιναν καλά πάνω της, αλλά τα έχω ξεχάσει. Η Κλάρα είχε έναν σκύλο που την έφερνε κάθε πρωί στο σχολείο. Ο σκύλος ήταν ήδη γέρος και περπατούσε πολύ αργά πια. Αλλά την Κλάρα την έφερνε πάντα ως την είσοδο. Κι όταν σχολάγαμε, ο σκύλος ήταν πάλι εκεί και συνόδευε την Κλάρα σπίτι.

Εγώ είπα για τη σχολή μποξ που άνοιξε πριν από μερικές εβδομάδες στη γωνία κοντά στο σπίτι μας. Είχα μπει μέσα, είχα καθίσει σ' έναν πάγκο και απλά κοίταζα. Εκείνοι θα νόμιζαν μάλλον ότι ήμουν ο αδελφός κάποιου απ' τους μποξέρ. Με το που πάτησα το πόδι μου εκεί μέσα, ήξερα ότι έχω έρθει στο σωστό μέρος. Αυτό ακριβώς ήθελα να κάνω κι εγώ. Μποξ. Και μάλιστα γρήγορα.

Ο Ρόμπι δεν έλεγε πολλά, αλλά έδειχνε συνέχεια πράγματα που του τραβούσαν την προσοχή. Κάτι πέτρες στην άκρη του δρόμου ή ένα καράβι στην ακροποταμιά.

Είπαμε και τι σχεδιάζαμε να κάνουμε, το καλοκαίρι, εννοώ. Η Κατίνκα είχε βάλει στόχο να κολυμπήσει ένα χιλιόμετρο ελεύθερο. Εγώ ήθελα να πηδήξω απ' τον δεκάμετρο βατήρα. Για τον Ρόμπι ήταν φως φανάρι: Έπρεπε να μάθει να κολυμπάει σωστά. Ο ιππόκαμπος δεν ακούσε.

«Θα τα καταφέρουμε, γλυκέ μου», είπε η Κατίνκα. «Θέλει να 'χεις σιδερένια θέληση».

Ο Ρόμπι τής έσκασε ένα χαμόγελο, έτσι όπως μόνο ο Ρόμπι ξέρει να σου σκάει χαμόγελα.

Ξαφνικά, έτσι απλά, η Κατίνκα πήδηξε πάνω στο καπό ενός αυτοκινήτου κι από 'κεί στην οροφή του. Ήταν ένα μαύρο Golf Volkswagen.

Άρχισε να χορεύει.

«Κατέβα κάτω!» της φώναξα. «Θα 'χουμε μπλεξίματα».

«Μπλεξίματα! Μπλεξίματα!» είπε εκείνη τραγουδιστά και συνέχισε να χορεύει.

Όταν κάποιος μέσ' απ' τ' αμάξι χτύπησε το τζάμι και μας απείλησε σηκώνοντας τη γροθιά του, εκείνη πήδηξε απ' την οροφή, και το βάλουμε στα πόδια.

Στις επτά ακριβώς φτάσαμε σπίτι, στον συνοικισμό μας.

Ανεβήκαμε τρέχοντας τις σκάλες, γιατί δεν μας άρεσε να παίρνουμε το ασανσέρ. Μύριζε περίεργα. Ύστερα, τρεις όροφοι ήταν παιχνιδάκι. Για μας, εννοώ. Για τον γέρο κύριο Μάλστέτ από απέναντι ήταν φυσικά σαν ν' ανέβαινε τα Ιμαλάια. Ύστερα από μερικά σκαλοπάτια έκανε στάση, ξεθεωμένος και μετά συνέχιζε σέρνοντας τα βήματά του. Η Κατίγκα τον θαύμαζε τον κύριο Μάλστέτ. Επειδή ποτέ δεν το έβαζε κάτω. Επειδή είχε σιδερένια θέληση. Και ήταν πάντα ευγενικός και γελούσε όποτε μας έβλεπε, κι ας κόντευε να πεθάνει.

Η μαμά καθόταν στην κουζίνα κι έκοβε κρεμμύδια. Απ' αυτό ήταν τα δάκρυα στα μάτια της. Κατά τ' άλλα όμως το πρόσωπό της ήταν πολύ χαρούμενο.

«Λοιπόν, πώς πήγε η πρώτη σας μέρα;» ρώτησε αμέσως.

Είπαμε ότι είχε πάει καλά, η πρώτη μας μέρα. Της είπαμε για το παγωμένο νερό, τον άνθρωπο με τις τηγανιτές πατάτες και το τραγούδι της Κατίγκα για τα γενέθλιά του. Για το χορευτικό της στην οροφή του αυτοκινήτου δεν είπαμε φυσικά τίποτα.

«Προχώρησες με το κολύμπι;» ρώτησε η μαμά.

Ο Ρόμπι ανασήκωσε τους ώμους.

Δεν ρώτησε αν τον προσέχαμε κι εμείς όπως έπρεπε. Ήξερε, μας εμπιστευόταν. Για κάτι τέτοια, εννοώ. «Θα γίνει κι αυτό», είπε κι έριξε τα κρεμμύδια στο τηγάνι. «Στρώστε τραπέζι. Όπου να 'ναι έρχεται ο μπαμπάς».

Ο μπαμπάς ήρθε. Πήγαινε πάντα πρώτα στο μπάνιο, για να πλυθεί. Μετά στην κουζίνα, για να φιλήσει τη μαμά. Πρώτα τη μαμά και μετά εμάς.

«Τι μέρα κι αυτή!» είπε αναστενάζοντας ο μπαμπάς. «Ήταν ένας τύπος που δεν ήθελε να πληρώσει. Είπε ότι χρειάζεται τα χρήματα για κάτι καλύτερο».

«Και τι έκανες;» ρώτησα εγώ.

«Τον έπιασα απ' τον γιακά και τον ταρακούνησα δυνατά. Έπιασε αυτό».

Κοίταξα τον μπαμπά. Ήταν δυνατός σαν αρκούδα γκριζίλι. Κι άμα σε πιάσει και σε ταρακουνήσει δυνατά μια αρκούδα γκριζίλι, έχεις πρόβλημα.

«Τι καλό έχουμε;» ρώτησε.

«Μακαρόνια με σάλτσα».

«Τέλεια!» είπαμε όλοι μαζί. Αν κι είχαμε αρκετά συχνά μακαρόνια με σάλτσα.

«Χειροποίητη σάλτσα!» είπε η μαμά.

«Τέλεια!» είπαμε πάλι όλοι μαζί.

Πρώτα όμως έπρεπε να φάμε σαλάτα. Πολλή σαλάτα. Επειδή έκανε καλό στην υγεία μας.

Κι ο μπαμπάς ήθελε να μάθει πώς τα είχαμε πάει με το κολύμπι. Ύστερα η μαμά είπε για τη Μαρία, μια συνάδελφό της, που είχε πόνους στην πλάτη και παρ' όλα αυτά έπρεπε να δουλεύει. Για το αφεντικό της, που δεν έλεγε ποτέ ευχαριστώ. Για το νέο καθαριστικό που μύριζε απαίσια.

Μετά το φαγητό είδαμε όλοι μαζί μια ταινία. Λεγόταν *Μινούς* και ήταν για μια γυναίκα που πριν ήτανε γάτα. Η μαμά την είχε δει όταν ήταν μικρή. Εξακολουθούσε να τη βρίσκει καλή.

Μετά πήγαμε για ύπνο. Ήμασταν κουρασμένοι απ' αυτή τη μεγάλη μέρα. Και την επόμενη μέρα είχαμε σχολείο.

Η μαμά έσβησε το φως.

Εγώ σκεφτόμουν τον βατήρα των δέκα μέτρων. Και το κορίτσι που με τύφλωσε σαν ήλιος.

9

Την άλλη μέρα ο ουρανός ήταν γκριζός. Μόνο σύννεφα, σύννεφα. Και φύσαγε ένας κρύος αέρας. Αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία. Εμείς θέλαμε να μπούμε πάλι στο νερό.

Αυτή τη φορά πήραμε τον δρόμο δίπλα στο ποτάμι, από τον πηγαϊμό κιόλας. Λόγω των πολλών λιχουδιών που είχε στη συνοικία με τις μπιραρίες και της γκρίνιας του Ρόμπι.

Εγώ σκέφτηκα, ωραία, αυτή λοιπόν θα είναι η διαδρομή μας, όλο το καλοκαίρι. Δίπλα στο ποτάμι πάντα, στον πηγαϊμό και στον γυρισμό. Για φαντάσου!

Όταν φτάσαμε, στο ταμείο καθόταν μια άλλη γυναίκα απ' ό,τι την προηγούμενη ημέρα. Και πάλι είχαμε την ίδια ιστορία με τις κάρτες ελευθέρως που είχαμε. Φώναξε το αφεντικό της. Ήταν ο τύπος με την κοιλιά σαν μπάλα. Ο θαλάσσιος ελέφαντας.

Δεν είπε καλημέρα ή γεια ή κάτι τέτοιο, ο θαλάσσιος ελέφαντας. Μας έκανε απλά ένα νόημα και είχε ένα ύφος που έδειχνε κακή διάθεση. Μ' εκείνον δηλαδή θα είχαμε να κάνουμε όλο το καλοκαίρι. Έτσι είχαν τα πράγματα.

Απλώσαμε την κουβέρτα μας στο γρασίδι και τρέξαμε στην πισίνα για όσους δεν ήξεραν να κολυμπάνε. Ο Ρόμπι μπήκε πρώτος. Μετά η Κατίνκα. Εγώ περίμενα λιγάκι, ύστερα μπήκα κι εγώ. Είχαμε σκληραγωγηθεί κιόλας λιγάκι και γελάγαμε τώρα για το νερό με τα παγάκια. Το δέρμα μας έκαιγε, τόσο παγωμένο ήταν.

Είχαμε πάλι λίγα λεφτά μαζί μας. Αυτή τη φορά τα ξοδέψαμε σε γλυκά, σε ξινά ζελεδάκια με γεύση φρούτων και βατραχάκια με γεύση κόλα. Ο άντρας στο κυλικείο γέλασε μόλις μπήκαμε, επειδή χάρηκε που μας ξαναέβλεπε.